

SUPER-CHARLIE

Camilla Läckberg
Millis Sarri

BONNIER
CARLSEN

I en alldeles vanlig stad, på ett alldeles vanligt sjukhus, föddes en alldeles vanlig bebis. Hans mamma och pappa hade bestämt att han skulle heta Charlie. Och så fick det bli.

Utanför fönstret var det svart, bortsett från stjärnorna som lyste. Men i rymden hände plötsligt nåt som inte var så vanligt. Två stjärnor irrade bort från sina banor och krockade. Det var långt från jorden, så inte ett ljud hördes. Den som var vaken och tittade ut precis då kunde se hur stjärnorna exploderade och blev till ett fint stjärnstoft.

Det mesta av stoftet försvann ut i rymden. Fast lite blev kvar, och det letade sig ner till jorden och in genom fönstret på sjukhuset.

Det landade på bebisen som låg och sov, helt ovetande om att han från och med nu inte skulle vara särskilt vanlig alls.

Hemma väntade två personer otåligt på att få träffa Charlie. Det var storebror och storsyster som i nio månader undrat vem deras lillebror var.

”Vad skrynkelig han är!” sa storebror förundrat.

”Och vad han luktar illa!” sa storsyster och höll sig för näsan.

Charlie tittade nyfiket på dem. Han gillade redan mamman och pappan och de här nya figurerna verkade ju också roliga. Detta var nog ett ställe han skulle kunna trivas på. Om de nu bara bytte hans bajsblöja så skulle livet vara toppen.

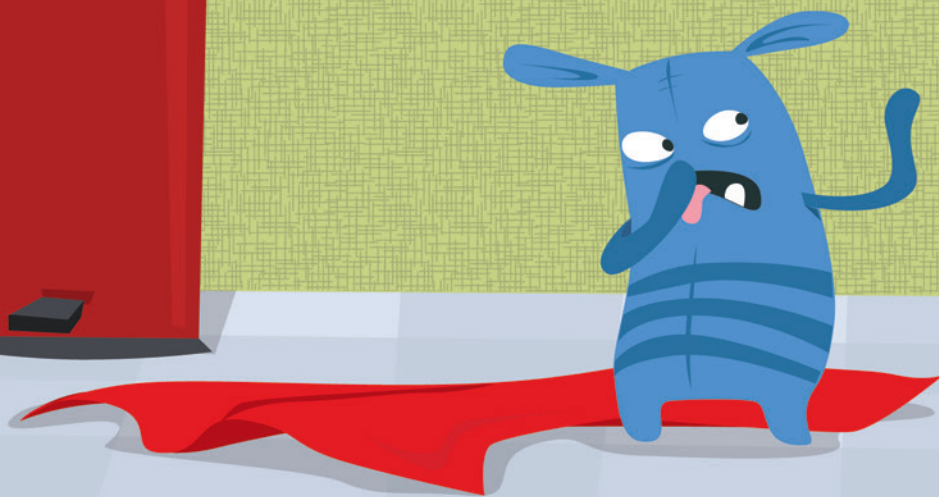
Men månaderna som följde blev inte helt lätta för Charlie. Liten som han var förstod han inte vad som skilde en vanlig bebis från en ovanlig. Han kunde ju inte veta hur det var meningen att han skulle uppföra sig. Så när Charlie svävade lite ovanför skötbordet hade han ingen aning om att det skulle skrämma pappan så att han svimmade. Charlie ville bara hjälpa pappan att komma åt att torka bort bajset lite bättre.

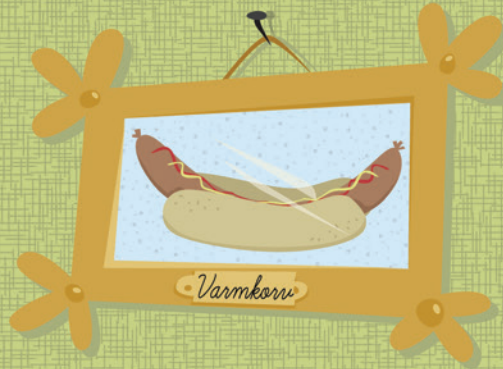
Så småningom började Charlie inse att han kunde sånt som inga andra bebisar kunde, men att det var bäst att inte visa det. Mamman och pappan var söta och rara, men de verkade lite känsliga. Och inte särskilt smarta. Inte lika smarta som Charlie i alla fall.

Att låtsas vara en vanlig bebis var ingen konst för Charlie. Han tyckte till och med att det var ganska kul. Om det inte hade varit för det här äckliga påfundet att bajsas i blöja. Charlie tyckte det var vidrigt, rent av barbariskt, att behöva gå omkring med en stinkande, kladdig blöja. Så ofta han vågade smög han in i badrummet och gick på toan istället.

Mamman och pappan tyckte det var lite konstigt att deras lille kille bara gjorde några få bajsblöjor i veckan. Vanliga bebisar bajsar ju flera gånger om dagen. Men de klagade inte. Vem vill ha fler bajsblöjor än nödvändigt?

Charlie var inte heller så förtjust i att krypa. Det gick alldeles för långsamt och gjorde fasligt ont i knäna efter ett tag. Allt som oftast passade han på att sväva lite i smyg. En gång var det nära att storebror kom på honom.

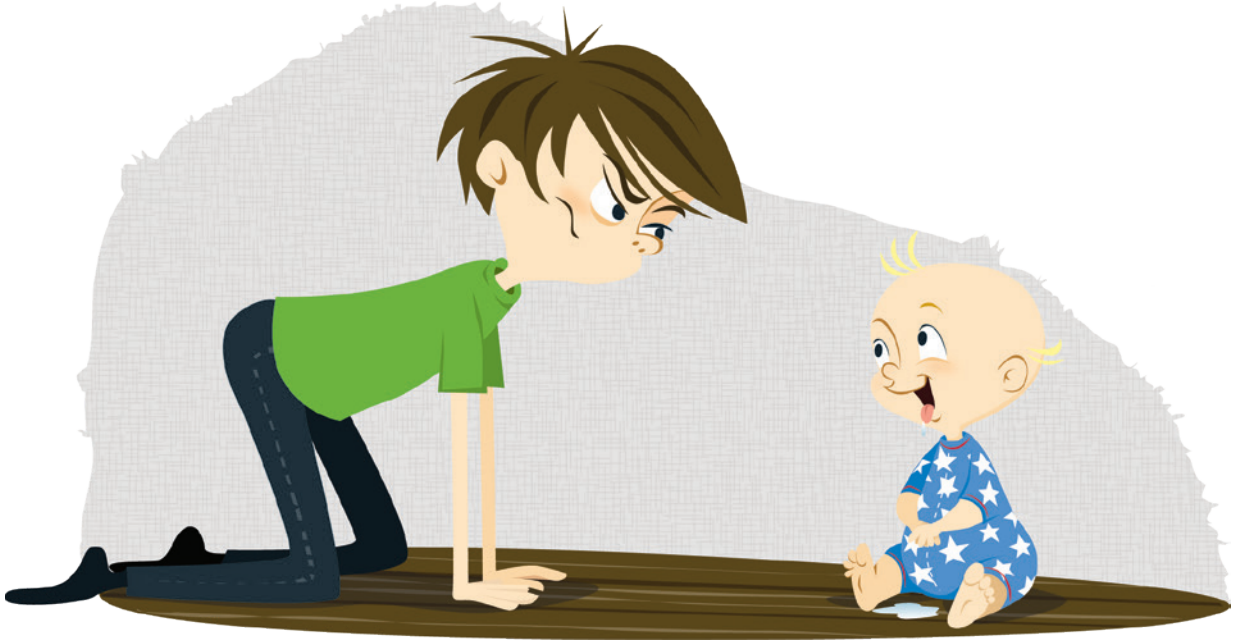
”Pappa, pappa, såg du det där?” sa storebror och pekade upphetsat.

Men Charlie hade redan hunnit ner på alla fyra igen. För säkerhets skull flinade han lite bebisdumt och dreglade en skvätt.

”Vadå?” undrade pappan och tittade upp från sin tidning.

Storebror blev osäker.

”Äh, det var inget”, sa han men fortsatte stirra misstänksamt på sin lillebror. Charlie dreglade lite till så att det bildades en pöl framför honom på golvet. ”Go go ga ga”, sa han och hoppades att det var så bebisar lät. De stora människorna var så lättlurade.

”Vad vill mojmojs lille bubbe ha till fjukeli-fjukost idag då?” jollrade mormor med ansiktet tätt intill Charlies. Han suckade inom sig. Varför envisades de vuxna med att prata på det där sättet? Det gick ju knappt att höra vad de sa.

”Mojmoj skärde lite äpple till bubbelibubben”, fortsatte mormor. Charlie fick bita sig i tungan för att inte säga nåt. Det hette faktiskt inte ”skärde” utan ”skar”. Hur svårt kunde det vara för en mormor att lära sig det?

Charlies favoritstund på dagen var när hela familjen samlades till middag. Det brukade vara ett väldigt ståhej. Storebror lät alltid högst och mest. Men inte nuförtiden. Han bara petade i maten och hängde med huvudet. Så hade det varit ett tag och Charlie var bekymrad. Till slut märkte mamman också att nåt inte var som det skulle.

”Hur är det med dig egentligen?” sa hon och kramade storebror.

”Äsch, det är inget”, svarade han och skakade på huvudet.

”Det är det visst det”, sa storasyster. ”Det är en dum, stor pojke i skolan som retar de mindre pojkarna. Linus heter han, han bor i det stora huset här borta. Han säger att storebror och hans kompisar luktar prutt. Och sen kastar han upp deras mössor på taket och säger att de ska få stryk och ...”

”Tyst! Man ska inte skvallra!” väste storebror ilsket och blängde på storasyster.

Charlie rynkade ögonbrynen där han satt i sin höga barnstol.

”Det löser sig säkert”, sa pappan och tog en tugga. ”Barn kan ju leka lite tufft ibland.”

”Ja, du ska se att det ordnar sig”, sa mamman och klappade storebror på huvudet. Men storebror såg inte ut att tro ett ord av vad de sa.

Charlie kokade av ilska. Ingen fick ta storebrors mössa eller säga att han och hans kompisar luktade prutt. Det här måste Charlie göra nåt åt!

Problemet var bara att Charlie inte kunde ta sig fram. Att sväva var en sak, det var lätt som en plätt. Men så fort han försökte röra sig i luften tappade han balansen och kraschade. Gång på gång på gång. Han hade börjat tröttna. Fast det som storasyster hade berättat vid middagen hade gjort Charlie så arg att han helt enkelt måste få det att funka.

Mitt i natten öppnade han fönstret och tog sikte på granen utanför. Han tog sats på fönsterbrädet, sköt ifrån med fötterna och svisch så var han ute! Uppåt, uppåt gick det. Granens topp närmade sig allt fortare, och Charlie fick hicka av förskräckelse just innan han slog i den översta grenen. Det smällde ordentligt och hela granen vajade.

”Vad tar du dig till?!” En ilsken liten ekorre blängde på honom samtidigt som den försökte fånga kottarna som föll från trädet.

”Jag övar på att flyga”, sa Charlie andfått och klamrade sig fast vid grenen.

”Kallar du det där att flyga?”

Ekorren var så arg att morrhåren darrade.

”Du har haft ner nästan hela mitt förråd av kottar!” fortsatte den. ”Och inte har du talat om att du tänkte komma heller. Jag kommer från en fin familj, och där gör man inte besök hos nån utan att vara inbjuden.”

”Förlåt”, sa Charlie. ”Jag ...”

Längre kom han inte förrän granen började luta oroväckande. Hans tyngd hade fått den att böja sig mot huset och nu regnade kottarna runt öronen på honom. Charlie fick syn på sitt fönster och släppte greppet om granens topp i precis rätt ögonblick. Han landade på sovrumsgolvet med ett sånt brak att leksaker och böcker trillade ner från hyllorna. Det var ett under att ingen vaknade.

Snopen kröp Charlie ner i sin säng igen och drog täcket över huvudet. Det verkade inte som om han nånsin skulle kunna lära sig flyga. Och inte hjälpa storebror heller.

”Men vad i all sin dar?!”

Mamman såg sig omkring i Charlies rum. På golvet låg saker huller om buller. Fönstret stod öppet. Och när hon tassade fram och tittade ner i spjäsängen fick hon se sin bebis sova sött på en bädd av barr och med en kotte på kudden.

”Vad i ...?” Pappan hade hört mamman ropa och stod nu i dörren och kliade sig i huvudet.

”Har nån varit här inne?” sa mamman oroligt.

”Det har jag svårt att tro”, sa pappan. ”Fönstret måste ha blåst upp bara, och sen har vinden gjort resten.”

”Så den här skulle ha blåst ner i Charlies säng?” sa mamman och höll upp kotten.

”Har du nån bättre förklaring?”

”Nej”, sa mamman. ”Jag har nog inte det.”

”Charlie har ju knappast varit ute och flugit mitt i natten”, sa pappan glatt och gick och stängde fönstret.

”Du har rätt”, sa mamman med ett skratt och pussade pappan.

”Det måste ha varit vinden.”

”Jag VILL inte gå till skolan!” skrek storebror och satte sig ner på hallmattan. Storasyster var redan påklädd, men trots att mormor försökt allt hade storebror inte ens fått på sig jackan än.

”Det är för den där elakingen”, sa storasyster allvarligt.

”Tyst, sa jag!” skrek storebror och sparkade på sin ena sko så att den for in i väggen.

”Nämen, så där gör man verkligen inte!” sa mormor argt.

”Nu får du sitta här och lugna ner dig.” Mormor vände på klacken och gick därifrån. Storebror sparkade till den andra skon så att den också flög över golvet.

”Buääää!” Storebror grät så att tårarna sprutade.

”Var inte ledsen”, sa storasyster och kramade honom.

”Jag ... vill inte ... gå till ... skolan ...”, hickade storebror.

”Men man måste det”, sa storasyster. ”Annars kan polisen komma och hämta en.”

”Nähä, det gör de ju inte!”

”Det gör de visst. Det säger min kompis Ebba.”

”Det ska jag minsann fråga pappa ikväll”, sa storebror, som nu hade slutat gråta.

”Kom, så går vi till skolan nu. Bry dig inte om den där dumma Linus!”

”Lätt för dig att säga”, muttrade storebror men började motvilligt klä på sig.

Charlie var så arg så han trodde att han skulle spricka. Linus behövde lära sig en läxa! Och Charlie visste precis vad han skulle göra. Det enda som krävdes var att han fick det där förbaskade flygandet att funka.

”Men lille bubben, vill du inte ens ha mojmojs äppelmos?” sa mormor, medan hon för tionde gången försökte sticka in en sked i Charlies hårt hopknipna mun.

Han skakade vilt på huvudet. Äcklig barnmat var det sista han ville ha nu. Mormor hade inte ens socker i moset. Ibland åt han det ändå, bara för att göra mormor glad, men inte idag. Han ville tjura ifred, utan äppelmos och grimaser.

”Ja ja, du slipper väl då”, sa mormor oroligt och la ner skeden.

Charlie korsade armarna. Kunde han inte flyga tänkte han inte äta äckelmos utan socker, så det så.

Ett par timmar senare kurrade det nåt alldeles enormt i magen. Mamman och pappan var på jobbet, och storebror och storasyster hade slutligen gått till skolan. Mormor satt i soffan i vardagsrummet och slumrade med öppen mun. Ibland snarkade hon så högt att det nästan överröstade kurrandet i Charlies mage. Men bara nästan. Han måste ha nåt att äta.

Charlie kastade en snabb blick på mormor och fattade ett beslut. Det var en eländig dag, och det enda som skulle kunna muntra upp honom var en macka med prickig korv. Han ställde sig upp så tyst han kunde och smög ut i köket, öppnade kylan och svävade upp till hyllan med smöret och korven. Brödet låg kvar på bänken sen frukosten, så det skulle han komma åt utan problem.

Charlie hade den prickiga korven i handen när han insåg att det hade blivit misstänkt tyst där ute i vardagsrummet.

”Jag visste det! Nåt skumt var det!”

Charlie vände sig mot dörröppningen. Där stod mormor. Hon hade inte svimmat, verkade inte ens särskilt förvånad.

”Jag skulle inte kalla det skumt”, sa Charlie lugnt och svävade sakta ner mot golvet.

”Du kan prata också?” sa mormor häpet.

Charlie undrade varför hon tyckte att det var mer överraskande att han kunde prata än att han kunde sväva. Vuxna var verkligen svåra att förstå sig på.

”Klart jag kan!” sa han. ”Och medan vi är inne på ämnet skulle jag vilja be dig sluta prata så där tramsigt med mig.”

Det blev tyst ett ögonblick.

”Självklart”, sa mormor och tog ett djupt andetag. ”Men hur ...?”

”Jag vet inte”, sa Charlie och ryckte på axlarna.

”Det bara är så. Jag kan en massa saker. Det mesta, egentligen. Utom att flyga.”

Handlas
mjölk
yoghurt
juice
bröd

